

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN!

A Fővárosi Ítéltábla a dr. Mészáros Zsolt (címe) ügyvéd által képviselt (felperes neve, címe) felperesnek a Simorné dr. Kiss Erika (címe) ügyvéd által képviselt (alperes neve, címe) alperes ellen személyhez fűződő jog megsértésének megállapítása miatt indult perében a Fővárosi Bíróság 2010. június 22. napján kelt 65.P.21.312/2010/6. számú ítélete ellen a felperes részéről 7. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán meghozta a következő

í t é l e t e t:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 75.000 (hetvenötezer) forint + áfa fellebbezési költséget, valamint a Magyar Államnak külön felhívásra 300.000 (háromszázezer) forint fellebbezési illetéket.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

A ...-i önkormányzati képviselő-testületi ülésen az alperes a kerületi FIDESZ Frakció tagjaként kifogásolta, hogy a ...-ot üzemeltető cégnek nincs médiastratégiája és bosszantónak nevezte, hogy a ... az MSZP kifizetőhelyévé vált, szponzorációs hely lett. A felperes keresetében ezen sérelmezett közlések miatt jóhírneve megsértésének megállapítását, az alperes további jogsértéstől való eltiltását és elégtételadásra kötelezést kérte, továbbá 5.000.000 forint nem vagyoni kártérítés iránti igényt is előterjesztett.

Az alperes a kereset elutasítását indítványozta arra hivatkozva, hogy önkormányzati képviselőként jogosult volt a felperest kérdőre vonni, szponzorációs tevékenységét bírálni. A nem vagyoni kártérítés iránti igényt eltúlzottnak tartotta és vitatta azt is, hogy a közlései befolyásolnák a piacot látogató vásárló közönségét.

Az elsőfokú bíróság a keresetet elutasította és kötelezte a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 150.000 forint perköltséget, valamint az államnak külön felhívásra 300.000 forint eljárási illetéket.

Az ítélet indokolásában ismertette a Ptk. 78. §-ában foglaltakat, a Legfelsőbb Bíróság PK. 12. és 14. számú állásfoglalásában írtakat, valamint a bizonyításra vonatkozó Pp. 164. § (1) bekezdését és a Pp. 206. §-át, továbbá a véleménynyilvánítás szabadságával foglalkozó vonatkozó 36/1994.(VI. 24.) Alkotmánybírósági határozatot és annak indokolását.

Kiemelte, hogy a felperesi cég az adófizetők pénzéből fenntartott, az önkormányzat felé beszámolási kötelezettséggel rendelkező gazdasági társaság, így az önkormányzati képviselők bírálatának fokozottabban van kitéve és nagyobb fokú tűrőképességgel kell rendelkeznie, így a gazdálkodása, médiastratégiája, szponzorációs tevékenysége is a nyilvánosság előtt folyó elemzés, értékelés, bírálat tárgya lehet, ami bírálat nem csak joga az önkormányzati képviselőknek, hanem egyben kötelezettsége is. Ezen értékítéletek fokozott alkotmányos védelmet élveznek még akkor is, ha esetleg túlzóak és felfokozottak is.

A sérelmezett állításról megállapította, hogy nem jogsértő, az alperes bírálatot fogalmazott meg, ennek során olyan következtetéseket vont le, amelyek nem voltak okszerűtlenek, minden valóság alapot nélkülözőek.

A szponzoráció alperes általi minősítése véleménynyilvánítás, az pedig, hogy ez jogszerű volt-e, a személyiségi jogi perben nem dönthető el, érdemben nem vizsgálható. Mivel politikai vita keretében hangzott el, ezért nem volt jogsértő alperesi közlés, így a felperes keresete alaptalan volt.

A perköltség viseléséről a Pp. 78. § (1) bekezdése alapján határozott.

Az ítélet ellen a felperes terjesztett elő fellebbezést.

Hivatkozott a Ptk. 78. § (1)-(2) bekezdésére, a 339. § (1) bekezdésére, a 355. § (1) és (4) bekezdésére.

Előadta, hogy az állami vagy önkormányzati intézmény működésére, tevékenységére megfogalmazott kritika esetén valóban megvalósul a véleménynyilvánítás szabadsága, így a cég médiastratégiájának hiányolása, a szponzorációs tevékenység véleményezése nem jogsértő, azonban az, hogy a csarnok kifizetőhellyé vált nem bírálat, hanem tényállítás és nem tekinthető következtetésnek sem. Téves az az elsőfokú bírósági álláspont, hogy a kifizetőhely és a szponzoráció azonos fogalmak. Az, hogy az alperes a társaság médiastratégiájával összefüggésben a kifizetőhely fogalmát a szponzorációs tevékenységgel összefüggésben használja még nem jelenti azt, hogy azok azonos vagy felcserélhető fogalmak lennének. Az MSZP-s kifizetőhely megjelölés valótlan és sértő tényállítás, ami alapot ad a jogsértés megállapítására, mert a csarnok egyetlen pártnak, egyetlen társadalmi szervezetnek sem kifizető helye. Ez a megjelölés különösen sérelmes, mert az átlag állampolgár azt vonja le ebből, hogy korrupciós ügygel, bűncselekménnyel lenne összefüggésbe hozható a tevékenysége. Az alperes által közölt éles kritikának álcázott igaztalan állítások, amelyek hátrányosan befolyásolják megítélését, s mivel nem véleménynyilvánításról van szó, ezért nincs jelentősége annak, hogy az alperes önkormányzati képviselőként tett nyilatkozatot vagy sem.

A nem vagyoni kárigénye tekintetében fenntartotta az elsőfokú eljárás során előadottakat, azt, hogy a sérelmes kijelentéssel okozott hátrány csak jelentős összegű kártérítési összeggel reparálható, s mivel nem politikai véleménynyilvánításról vagy közügy vitatásáról van szó, ezért a jogsértést csak nem vagyoni kártérítéssel orvosolható.

Elsődlegesen az elsőfokú bíróság ítéletének a megváltoztatását, a kereseti kérelmének megfelelő döntés meghozatalát, másodlagosan annak hatályon kívül helyezését indítványozta.

Az alperes fellebbezési ellenkérelme az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyására irányult.

A felperes fellebbezése nem alapos.

Az elsőfokú bíróság a tényállást helyesen állapította meg, az abból levont következtetése és az így meghozott döntése helytálló.

A Fővárosi Ítélőtábla általánosságban a következőkre mutat rá.

A Ptk. 75. § (1) bekezdése akként rendelkezik, hogy a személyhez fűződő jogokat mindenki köteles tiszteletben tartani.

A személyiségi jog az általánosan jellemző értékminőséget védi. A személyiségi jogok ennek érdekében egyfelől megteremtik az ember önmegvalósulásának feltételeit, másfelől biztosítják, hogy e feltételeket senki jogtalan, külső beavatkozással meg ne sérthesse.

A Ptk. 78. §-a alapján a jóhírnév sérelmét a jog szankcionálja. A jóhírnév megsértése tehát akkor valósul meg, ha valaki más személyre tesz sértő olyan megjegyzést, ami tényállítást tartalmaz, illetve ha valótlan állít, híresztel, vagy a valóságot hamis színben tünteti fel.

A nyilatkozatok értékelésénél figyelemmel kell lenni arra is, hogy a sérelmezett kifejezések, mondatok nem ragadhatók ki a szövegösszefüggésből és a bíróságnak minden esetben az adott tényállás, a kifogásolt szöveg, a szóhasználat alapján kell döntenie abban a kérdésben, hogy megvalósult-e a jogsértés.

A Fővárosi Ítélőtábla is kiemeli, hogy az Alkotmány 61. § (1) bekezdése azt is biztosítja mindenki számára, hogy a Magyar Köztársaság területén szabadon éljen véleménynyilvánítási jogával.

Az Alkotmánybíróság a 36/1994. (VI. 24.) AB határozatában a szabad véleménynyilvánítással kapcsolatban kimondta, hogy a szabad véleménynyilvánításhoz való jog a véleményt annak érték- és igazságtartalmára tekintet nélkül védi, ebből következően a védelem az olyan gondolatokat, elveket és nézeteket is megilleti, amelyek sértőek, meghökkentőek vagy aggodalmat keltenek, tehát a véleménynyilvánítás szabadsága mindenféle közlés szabadságát magában foglalja, függetlenül a közlés módjától és értékétől, valóságtartalmától.

Ugyanakkor jogsértő az a véleménynyilvánítás, bírálat, értékelés, amely részben tartalmában, részben kifejezőmódjában túllépi a szabad véleménynyilvánítás megengedett alkotmányos határait.

A Fővárosi Ítéltábla ezen általánosságban kifejtettek alapján a következő álláspontra jutott.

Az alperes a Budapest ... Kerületi Önkormányzat képviselő-testületi ülésén szólalt fel és annak a véleményének adott hangot, hogy az önkormányzat tulajdonában álló felperesi gazdasági társaság különféle rendezvényeket szponzorál, amelyeken csak egy politikai irányzatnak adnak teret és felhívta a figyelmet arra is, hogy „a jövőben szét kell választani a csarnokot és az önkormányzatot vezető MSZP-t”. Beszért a „médiaportfolióról” és a jelzett események alapján azt fejtette ki, hogy a felperesnek nincs médiastratégiája.

Ebből vont le azt a következtetést az alperes, mint helyi képviselő, hogy a csarnok az MSZP kifizetőhelye, illetve szponzorációs hely lett.

Az alperes felszólalásában a reklámtevékenységet kritizálta, amely körében a kifizetőhely megnevezés használata - a teljes szövegösszefüggést, a képviselő-testületi ülésen elhangzottakat vizsgálva - olyan következtetésnek tekinthető, ami a rendelkezésre álló adatok alapján nem minősül minden alapot nélkülözőnek.

Az alperes véleményének megfogalmazásakor nem használt indokolatlanul sértő és bántó kifejezéseket, nem volt olyan túlzó szóhasználata, ami egy demokratikus jogállamban a közügyek gyakorlása, a választott testületek ügyleteinek, eljárásának bírálata körében megalapozná a személyhez fűződő jog megsértésének megállapítását.

Mindezen körülmények Pp. 206. §-a szerinti mérlegelése alapján a másodfokú bíróság osztotta az elsőfokú bíróság álláspontját abban a tekintetben, hogy az alperes véleménynyilvánításával személyhez fűződő jogot nem sértett, ezért a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253. § (2) bekezdése és a Pp. 254. § (3) bekezdésének megfelelően helybenhagyta annak helyes indokai alapján.

A másodfokú bíróság csak utal arra, hogy az elsőfokú bíróság eljárásában nem merült fel olyan eljárásjogi szabálysértés az elsőfokú eljárás során, ami indokolta volna az érdemi határozat hatályon kívül helyezését.

A Fővárosi Ítéltábla a fellebbezési eljárásban felmerült költségről a Pp. 239. §-án keresztül érvényesülő Pp. 78. § (1) bekezdése szerint határozott, figyelemmel a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. és 5. §-ában foglaltakra és a 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 14. §-ára.

Budapest, 2011. január 4.

Kizmanné dr. Oszkó Marianne s.k.
a tanács elnöke

Dr. Győriné dr. Maurer Amália s.k.. Fülöp Györgyi s.k.
előadó bíró

bíró

A kiadmány hitelül:

tisztviselő